

DANIEL CID

L'ESPAI D'UN INSTANT

PREMI DE NOVEL·LA CURTA JUST M. CASERO 2021



Empúries

narrativa

Daniel Cid

L'espai
d'un instant

Premi Just M. Casero 2021

Editorial Empúries

Barcelona

© Daniel Cid Moragas, 2022

El jurat del 41è Premi de Novel·la Curta Just M. Casero, convocat per la Llibreria 22, el formaven: Margarida Casacuberta, Josep M. Fonalleras, Imma Merino, Vicenç Pagès, Eva Vázquez i Jordi Gispert, que actuava de secretari sense vot.

Primera edició: gener del 2022

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Editorial Empúries
Diagonal, 662-664 – 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.editorialemperies.cat

Fotocomposició: Realització Planeta
DIPÒSIT LEGAL: B. 174-2022
ISBN: 978-84-18833-24-3

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

*Organització final dels escrits (de la Z a la A,
en un ordre alfabètic a contrapel)*

ZERO

VISITES

TRÀNSITS

SEXE

RÀBIA

PENSAMENT BINARI

ODISSEES

OCELLS

MUDANCES

LLOCS DE TREBALL

LLAR

LARVES

INCIDENTS

FÒSSILS

FLAIRES

ESPIES

CARIBS

BARS

ALEGRIA DELS NAUFRAGIS

ZERO

La diligència avançava lenta pel paviment hidràulic de la galeria. Els indis descamisats, amagats com estaven darrere muntanyes imaginades, esperaven quiets que arribés el carruatge per assaltar-lo. El conductor, absort en el sol gest de fujetejar uns cavalls en permanent fugida, feia avançar el vehicle entre els camins de les juntes de les rajoles. Estirat a terra, amb el dit empenyia la diligència feta de plàstic blau. Com si fes veure que no era jo la veritable força motriu, conduïa el carruatge cap a una batalla tan intranscendent com inevitable. La llum de la tarda omplia la galeria i travessava un menjador tan gran que l'apagava. Estirat enmig de la immensitat d'uns espais que m'acollien, passava la tarda a casa de les ties, dues dones solteres, primes i resistents com un jonc, que es movien enèrgiques per la casa familiar a Sarrià on s'havien quedat en fidel custòdia de la memòria del seu pare. Una estona més tard vindria la mare a buscar-me. Marxaria agafat de la maneta i abandonaria el camp de batalla mentre els indis i vaquers serien desats a l'armari. Es perdrien els rastres de la pols que la diligència havia aixecat en el seu curs i s'esvairien les muntanyes imaginàries darrere les quals s'ocultaven

altres deserts encara més impenetrables; uns deserts als quals ni tan sols els indis, reconeguts buscadors de pistes, s'atrevien a endinsar-se per por de no trobar-ne la sortida. Uns deserts domèstics, solitaris i àrids, protegits de la pluja però no de la fredor de l'enrajolat.

Amb els anys vaig deixar de freqüentar aquella pàtria perduda habitada per homenets de plàstic. Era un barbamec que encara no havia abandonat del tot l'aspecte d'un adolescent a punt d'entrar a la universitat. Però mai vaig deixar d'anar a visitar de tant en tant les ties, preferentment a l'hora de berenar, i seure amb elles a la cuina mentre escalfaven la llet i torraven el pa per després estendre-hi la melmelada. Tot transcorria en calma, damunt unes estovalles de cotó blanques i gruixudes que apaivagaven el so dels plats i coberts. En una d'aquelles visites jo era a la cuina amb una d'elles, l'altra havia anat a veure un malalt. Mentre la tia rascava amb un ganivet la part cremada de la llesca, sense aixecar el cap, em va preguntar si ja tenia nòvia. Davant la meua resposta tímida i negativa, ella em va dir que una vegada un xicot li havia demanat per sortir però que a ella tot plegat li havia fet una sensació que no va ser capaç de descriure sinó amb una mena de lleu ganyota. No vaig saber què respondre, ni tan sols em vaig plantejar la necessitat de fer-ho. Asseguts a la taula de la cuina vam continuar berenant. Per què la tia m'havia fet aquella confessió? Potser ella, que de petit

m'havia vist avançar a l'aguait entre les topografies inventades del terra, pensava que jo sí que sabia el que s'amagava sota la pols que el carruatge aixecava pels camins que s'escrivien al seu pas i s'esborraven al final de cada jornada. Aquella tarda, acabats de berenar, mentre ens acomiadàvem, la llum del sol omplia la galeria on flotaven, neguitoses, les partícules de pols.

Cada capvespre es cometia un crim a l'illa dels naufrags. Sang del crepuscle, cants de sirenes, horitzons impossibles sota cels universals. La brisa fresca entrava pel finestral i apagava per fi la calor que el sol de la tarda havia acumulat a l'habitació. Havia deixat la casa dels pares i m'havia acomiadat de la feina que havia aconseguit just acabar la carrera per anar a viure a una estança de lloguer d'una altra ciutat, de fet en un altre continent. El sol taronja intens fregava un horitzó fet d'arquitectures entretallades. Just darrere d'aquestes construccions, ho sabia però no ho podia veure, hi havia l'ample riu. Com la popa oscil·lant d'un vaixell, les últimes estructures del gran pont de ferro que travessava les aigües del Hudson aconseguien vèncer la silueta dels edificis. Després, la resta només era cel. Els pensaments perduts en el paisatge s'havien oblidat per complet del treball que havia de presentar l'endemà al màster. M'havia inspirat per escriure'l en la notícia acabada de publicar al diari. Uns investigadors armats amb un sonar havien escanejat cada centímetre quadrat del riu que aleshores se m'ocultava a la vista a la recerca de tots els vaixells enfonsats durant la guerra de la Indepen-

dència o mentre transportaven maons per construir la gran ciutat. N'havien localitzat uns dos-cents. Abocat a la finestra observava com l'avinguda, llarga i ampla, enfilava cap al nord. Fixos els ulls on es perdia el curs de la ciutat, construïa barris imaginaris. Per la façana escalava el brogit dels carrers de Dominican City, al nord de Manhattan. Les voreres eren plenes de gent que anava i venia. La llum groga raptava la ciutat. En una ocasió, de petit, mentre la mestra ens explicava ves a saber què, jo em vaig quedar com avui guaitant per la finestra de l'aula com s'escolava la tarda. Al ser preguntat per què no observava la pissarra vaig respondre amb tota naturalitat que mirava la posta de sol. Aleshores, la professora va convidar la classe a fer el mateix que jo, vam girar les cadires i junts vam contemplar com el cel tenyit de rosa i groc encenia les muntanyes que a l'oest tanquen Barcelona. Anys més tard, des d'una altra finestra, de fet des d'un altre continent, m'havia convertit en habitant d'una estança de lloguer estranyament àmplia.